

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

4 sönd i advent

”Herrens moder”

Jes 52:7-10

2 Kor 1:17-22

Luk 1:39-45

Ps: 481, 480, 422, 112:1-7

Den här söndagen handlar om ett möte. Ett möte mellan två kvinnor, Maria och Elisabeth. Bägge två är med om en unik graviditet. Elisabeth har ju trots sin höga ålder blivit med barn för första gången, hon som födde den Högstes profet, Johannes döparen som vi hörde om förra söndagen. Det var ett barn som hon och hennes man Sakarias länge väntat på, och Elisabeth är nu höggravid i 6:e månaden.

För Maria har det precis börjat. Det har bara gått några dagar efter ängelns besök och hon fått veta att hon ska föda Guds Son till världen. Vi kan förstå varför hon skyndar iväg till Elisabeth, det skulle inte vara lätt för henne att vara kvar i Nasaret under hennes graviditet som ogift kvinna. Ingen skulle förstå henne eller tro på hennes förklaring. Och med den tidens lagar hade det rent av kunnat bli farligt för henne.

Men så uppstod en lösning på problemet när nyheten om att Elisabeth, som var en släkting till familjen, också väntade barn. Vi får tänka oss att Maria erbjuder sig att gå till henne för att hjälpa och bistå henne under hennes graviditet och förlossning.

Och Elisabeth förstår, utan att Maria behöver förklara något. Den helige Ande ser själv till att underrätta henne om vad som hänt Maria. Hon som själv varit föremål för Guds mirakulösa ingripande förstår genast att även Maria har varit med om detta, ja till och med något ännu mer fantastiskt. Det var inget vanligt barn som Elisabeth bar på, men det var ändå inget jämfört med Marias barn. Och så blir det den äldre kvinnan som hälsar den yngre med tillbörlig respekt och vördnadsbetygelser: ”Välsignad är du mer än andra kvinnor!”

Det var inte bara Elisabeth som jublade av glädje när Maria kom. Även barnet som hon bar på, Johannes, som trettio år senare skulle döpa Jesus, sparkade till i hennes livmoder av glädje. Så är detta inte bara ett möte utan två! Det är inte bara Maria som möter Elisabeth utan också Jesus som möter Johannes. Här möts de för första gången och vi får anta att de träffades lite då och då under sin uppväxt. De kände varandra redan när Jesus döptes i Jordan.

När vi läser om dessa möten så får vi som kristna en vägledning i hur vi ska tala om ofödda barn och graviditet. Är det ett ofött barn som finns i en gravid kvinna, eller ett foster? Eller är det rent av bara ett livmoderinhåll som har framförts av vissa debattörer?

Marcus Birro och hans fru som fick uppleva två missfall har fått känna av motståndet mot att kalla ofödda barn för just barn. Han skriver i en debattartikel i Svenska Dagbladet om upplevelsen när de insåg att de var gravida (7 juni 2011) *”Jag hade fått lära mig att det som*

växer i magen bara är en cellklump, knappt ens ett liv, och nu satt vi där i den där soffan, yra men lyckliga över att ha en son eller en dotter med ett hjärta som slog.”

Ja, livet är ett mirakel, redan i magen! I Birros fall skulle detta sluta tragiskt men ingen kunde ta ifrån honom att det var ett barn som han var far till. Han skriver vidare: ”*Jag minns särskilt när vi drabbades av sent missfall. Jag höll henne i en handflata. Hon var väldigt liten, väldigt fridfull... (Men) varför envisas läkarna med att kalla henne ett sent missfall...*

När hon är vår dotter.”

Elisabeth tvekade inte om vad det var som Maria hade i sin mage: trots att hennes graviditet bara varat i några dagar så utropar hon: ”Välsignat är det *barn* som du bär inom dig!” Ja, varje graviditet är en välsignelse från Gud, för honom finns inga oönskade barn.

”Herrens moder” är rubriken idag och redan innan Jesus är född så tilltalar Elisabeth Maria med orden ”min Herres mor”. Den urkristna bekännelsen ”Jesus är Herre” syftar på att Jesus är densamma som Herren i gamla testamentet. Guds namn, JHVH, fick inte uttalas, istället sa man ”Herren” om Gud. Och nu började de kristna säga Herren om Jesus! Men den som var allra först med detta var Elisabeth! ”Hur kan det hända mig att min Herres mor kommer till mig?”

I Marias livmoder förenas himmel och jord, Gud och människa. Och det är just en förening det handlar om. Maria fungerar inte bara som ett passivt kärl, hon är inte en surrogatmamma lämplig för uppgiften att föda Guds barn till världen. Nej, det är verkligen hennes eget biologiska barn som hon bär på, Jesus delar DNA både med henne och med Gud.

”Salig hon som trodde” säger Elisabeth vidare på den helige Andes ingivelse. Till skillnad från vår urmoder Eva, som inte trodde, som vände Gud ryggen när hon tog av kunskapens träd på gott och ont. Där Eva handlade i otro, där handlar Maria i tro. Och precis som Eva var vår första moder så får vi nu låta Maria bli vår andliga mor.

Maria är nämligen även kyrkans mor, den kyrka som vi genom dopet föds in i. Vår andliga familj behöver bli komplett: vi är alla bröder och systrar i tron, vi har Jesus som vår bror, Gud är vår far och Maria vår mor.

Det betyder inte att Maria blir jämställd med Gud, då hamnar man i icke-kristna föreställningar. Men när Maria, drygt trettio år senare tillsammans med en lärjunge, blickar upp mot sin son på korset så möter han hennes och lärjungens blick. ”Se din son”, säger han till Maria om lärjungen och till lärjungen säger han: ”Där är din mor!” Och *det* är en hälsning även till oss!

Maria lyssnade i tro. Hon blev havande med Ordet, Jesus Kristus när hon lyssnade till ängelns budskap. Hon tog emot och bar Ordet inom sig.

Nu är det din tur att ta emot Jesus, genom att lyssna i tro när han talar till dig. Du kanske tänker att det bara är Maria som fått bära Guds son inom sig. Och det stämmer att ingen annan har kommit så nära Jesus som hon. Men när du går fram och tar emot nattvarden så tar du emot Jesus själv. Då blir även du havande med Ordet, då får även du möta Gud själv.